

OPA GOOCHEL

YVONNE DEINERT

NECKAR

OPA GOOCHEL

YVONNE DEINERT

Uitgeverij Neekar | Noordwijkerhout

Eerste druk, september 2022

© 2022 Yvonne Deinert

Auteur: Yvonne Deinert

Redactie: Yfke van Vuurden

Illustratie omslag: Mayon Middeljans

Vormgeving binnenwerk: Uitgeverij Neckar

Uitgeverij: Neckar

www.uitgeverijneckar.nl

ISBN: 9789493192577

NUR: 280 (Fictie Kinder- en jeugdboeken algemeen), 8-10 jaar

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Opa Goochel

Roem heeft één grote droom. Hij wil een wereldberoemde goochelaar worden. Net zoals zijn opa dat was. Roem heeft al veel trucs geleerd, maar de grote trucs houdt opa nog geheim. Daarvoor moet hij minstens twaalf jaar zijn, zegt opa. Als opa steeds vergeetachtiger wordt, krijgt Roem haast. Ontdekt hij op tijd opa's goochelgeheimen?

De auteur

Yvonne Deinert (Amsterdam, 1965) werkt als programmamanager in de zorg. In haar vrije tijd trekt ze er graag op uit, samen met haar man. Als kind las Yvonne alle boeken van de bibliotheek. Later ontdekte ze ook hoe bijzonder het is om met improvisatietheater verhalen te maken. In mei 2014 debuteerde Yvonne bij uitgeverij LetterRijn met haar eerste Young Adult, *Het midden van nergens*. In november 2016 kwam de opvolger *Rauw* uit.

Tijdens haar werk zag ze de gevolgen van dementie voor het functioneren van mensen én voor hun omgeving. Dit raakte haar en inspireerde haar tot het schrijven van *Opa Goochel*.

Voor Tica en Joeri

Goochelen

Roem kijkt vol spanning naar de gerimpelde goochelhanden van opa. Zal de truc vandaag goed gaan? Vergeet opa niet dat hij pepermint wil, en geen drop?

Opa houdt een rol pepermint omhoog en laat hem verdwijnen. ‘*Ireo jakiet*, je gelooft niet wat je ziet.’ Uit het niets tovert hij een rol drop tevoorschijn. ‘Deze vind je lekkerder, hè?’ vraagt hij.

Balend wacht Roem tot opa het verdwenen rolletje uit zijn mouw laat glijden. Drop, bah. Opa vergist zich steeds vaker bij het doen van zijn trucs. Raar. En stom. Snel wisselt Roem de rolletjes om. Opa merkt het niet.

Roem kan deze truc ook. Laatst had hij hem op school gedaan. Speciaal voor Sara, het leukste meisje van de klas. Ze is stoer en hij kan met haar lachen. Voor haar deed hij hem met een rol zuurtjes. Die vindt ze lekkerder.

Roem peutert het papiertje van de pepermint los. Hij stopt het snoepje in zijn mond. ‘Opa, ik wil *Van een mug een olifant maken* leren. Die vind ik zo gaaf’

Opa lacht. Zijn ogen twinkelen. ‘Dat was een van mijn beste. Met zo’n enorm beest. Maar die kan nergens anders dan in Azië en in Afrika. Daar maak je een keizer of koning blij met een olifant. Bij onze koning en koningin lukt dat niet.’

‘We kunnen hem aan Blijdorp geven! Of je leert het me ook andersom. Goochel ik hem daarna weer terug naar een mug.’

‘Ja, dat zou een goed idee zijn, maar je moet één ding niet vergeten. Zo’n truc blijft altijd spannend. Je weet nooit helemaal zeker of het goed gaat. Stel je voor dat je een olifant overhoudt die je niet krijgt weggetoverd. Wat moet je dan met zo’n beest?’

Roem loopt naar een foto die in de wandkast staat. Het is een foto van opa in zijn goochelkieren. De echte Magische Midas. Opa kreeg toen een heel belangrijke prijs. Hij was de beste goochelaar ter wereld! Roem was samen met mama en oma bij de wedstrijd geweest. Helemaal in Parijs. Hij was vijf jaar. Toch herinnert Roem het zich alsof het kortgeleden was.

Speciaal voor die wedstrijd had opa een nieuwe hoge hoed gekocht. ‘Dat bracht geluk,’ zei hij. Er waren goochelaars uit heel veel landen. Ze lieten allemaal hun beste show zien. Opa had op het podium een boom laten groeien. Op de takken zaten minstens vijftig duiven. Na een vingerknip van opa vlogen ze door de zaal. Bij de volgende vingerknip kwamen de duiven terug. Daarna verdwenen ze als sneeuw voor de zon. Het publiek had minstens een kwartier lang voor opa geklapt.

Ooit wil Roem zelf op een podium staan. Hij wil beroemd worden, verwonderen, applaus. ‘Wil je me een makkelijke truc leren? Maar wel een die spannend is,’ zegt hij.

Opa schudt nee. Zijn grijze haar danst mee. ‘Daar moet je ouder voor zijn.’

Roem neemt een tweede pepermuntje. ‘Hoe oud moet ik zijn om ze te mogen leren?’

Opa's witte wenkbrauwen trekken naar elkaar toe. In het midden, vlak boven zijn neus, ontstaat een kleine deuk. Opa's denkdeuk. 'Even nadenken, je bent ...?'

'Tien.'

'En je bent jarig op ...?'

'10 augustus,' vult Roem aan. 'Vorige maand.'

'Ja, ja. Het was grappig, je werd tien op 10 augustus. Ik weet het weer.' Opa grinnikt. 'Heb ik dit jaar niet op je verjaardag opgetreden?'

'Nee, we gingen survivalen,' zegt Roem. 'En het jaar daarvoor hebben we gezwommen. Toen ik acht werd, heeft u een paar kleine trucs gedaan. Net als toen ik zeven werd.'

'Tja, die grote trucs. Het is lang geleden dat ik die heb gedaan.' Opa tuurt naar de kaart van Europa aan de muur. Op alle landen waar hij heeft opgetreden is een kleine ronde sticker geplakt.

Vroeger hing deze landkaart in de woonkamer van het huisje van opa en oma. Daarnaast hingen de kaarten van Afrika, Azië en Amerika. Opa en oma woonden in een echt goochelaarshuis, vond Roem. In ieder kastje en op elk randje of plankje stonden prijzen die opa had gewonnen. Ze waren bijna niet te tellen. Boven, op de geheime zolder, oefende opa voor zijn optredens. Roem mocht vaak kijken. Opa bewaarde daar al zijn goochelspullen en de glimmende box op wielmpjes. Die box nam hij altijd mee naar zijn voorstellingen. Alles wat hij nodig had, deed hij erin. In een hoekje op de zolder stond opa's kluis. Opa wilde nooit vertellen wat daarin zat. Niemand mocht dat weten.

Twee jaar geleden was oma doodgegaan. Mama wilde toen

dat opa zou verhuizen. ‘Dat zou beter voor hem zijn,’ zei ze. Al snel had ze een nieuw plekje gevonden. Roem vond het niets. De nieuwe flat was veel te klein. Opa kon niet meer dan de kluis, zijn goochelbox en een paar prijzen meenemen. De kluis staat nu in een hoekje van de woonkamer. Opa gebruikt de box als nachtkastje. De landkaarten hangen verspreid in de flat. Mama was blij dat er een plekje was voor alle kaarten. ‘Zo voelt hij zich sneller thuis,’ had ze gezegd.

In het flatgebouw wonen alleen oude mensen. Gelukkig woont opa niet in de flat hiernaast. Daar zijn de bewoners nóg ouder. Veel van hen zitten in een rolstoel. Het zou vreemd zijn als opa daar moest wonen. Tussen de twee hoge gebouwen loopt een lange gang, dwars door de tuin. Via die gang kan je van de ene naar de andere kant lopen. Het geheel lijkt op een gigantische letter U. Iedereen noemt het gebouw daarom *De U*.

De U is niet ver van school en van huis. Na schooldagen gaat Roem meestal bij opa langs, zoals hij vroeger naar opa en oma ging. Als Roem bij opa is, moet hij altijd zijn vingers over de kleine deukjes in het groene staal van de kluis laten glijden. Vaak trekt hij even aan de hendel. De deur zit altijd op slot. Roem weet dat opa alle goochelgeheimen daar bewaart. Opa heeft het hem zelf verteld. Er zijn tekeningen over hoe ze werken. Opa heeft opgeschreven wat er mis kan gaan en waar hij ze heeft opgevoerd. In een schriftje staat opa’s spreuk in meer dan vijftig talen. Roem heeft één keer in de kluis mogen kijken. Hij was zes. Toen wist hij niet dat hij beter had moeten opletten. Sindsdien heeft opa de kluis nooit meer voor hem opgedaan.

‘Zullen we een potje dammen?’ stelt opa voor.

Roem haalt zijn schouders op. ‘Wanneer leer je me nou spannende trucs?’ vraagt hij.

‘Hè, zeurpiet. Heb geduld. Ik wacht tot ik er honderd procent op kan vertrouwen dat ze veilig zijn bij je.’

‘Ik ga ze niet doorvertellen! Ik ben niet gek! Je kunt me vertrouwen.’

‘Daar moet je minstens twaalf voor zijn. Kom, laten we nu een spelletje doen.’

Opa’s reactie zegt Roem genoeg. Extra zeuren zal niet helpen. Pff, twee jaar wachten.

Het spel, opa’s koffie en Roems limo passen precies op opa’s tafel. De geslagen damstenen leggen ze in de vensterbank. De witte en de zwarte stapel zijn even hoog. Roem wordt afgeleid door de vlekjes op opa’s handen.

‘Dat is de ouderdom. Die poets je niet meer weg,’ had opa ooit gezegd.

Het is stil. Je hoort het schuiven van de stenen en het getik van de klok. Verder niets. Roems blik glijdt naar buiten en weer terug naar opa’s vlekjes. Hij vergeet bijna dat het zijn beurt is. Toch wint hij.

‘Verdorie,’ moppert opa. ‘Gefeliciteerd. Je hebt klasse gespeeld. Volgende week win ik!’

Met een glimlach trekt Roem zijn jas aan. Vroeger liet opa hem meestal winnen. Vandaag niet. Hij weet het zeker. ‘Dag opa, tot ziens!’ Stiekem pakt hij een extra rolletje pepermunt. Hij laat het in zijn jaszak glijden.

Minstens twaalf

Op de fiets blijft *Minstens twaalf* door Roems hoofd gonzen. Hij wordt pas echt een goochelaar, als hij voorwerpen kan laten verdwijnen.

‘Als sneeuw voor de zon,’ zei opa altijd. Daarna verdween er een Ferrari-rode brandweerauto. Of een leeuw in een kooi. Opa had van alles in het niets laten verdwijnen. Zelfs een burgemeester, met zijn glimmende ketting. Roem wil heel graag zoiets voor Sara doen. Een truc die niemand snapt. Simpele kleine trucs zijn voor kleine jongens. Hij is al tien.

‘De laatste patiënt is net weg,’ zegt mama’s assistente.

Roem sjokt langs de grote bak met gatenplanten naar de spreekkamer. Mama’s huisartsenpraktijk ruikt altijd naar schoonmaakmiddel. De lucht prikt in zijn neus.

‘Gezellig dat je me komt ophalen.’ Mama geeft Roem een kus op zijn voorhoofd. Ze haalt de stethoscoop van haar nek. Het einde blijft in haar blonde staart steken. ‘Opa belde al om te zeggen dat je naar huis was. Hij vroeg me wanneer je twaalf wordt.’

‘Dat weet hij. Wat een rare vraag.’

‘Tja. Het kan zijn dat hij een beetje in de war was. Hij wordt oud.’ Ze haalt haar handen door Roems zwarte krullen.

Roem maakt een stap opzij en doet zijn haar goed. ‘Toen oma doodging was opa toch ook al in de war?’

‘Ja, dat is waar. Gelukkig gaat het stukken beter, sinds hij in De U woont. Daar komt hij tenminste onder de mensen.’ Mama loopt naar de behandeltafel. Die staat achter een muurtje verstopt. ‘Ik ruim het hier snel op. Als ik klaar ben, gaan we.’

Roem ploft op mama’s bureaustoel en draait in het rond. Hij hoort het gerommel aan het aanrechtje en krijgt er kippenvel van. Vorige week had de assistente daar met een grote spuit water in zijn oor gespoten. Dat moest omdat hij een beetje doof was. Het leek of er een enorme waterkolk door zijn oor suisde. Het water en de prop oorsmeer stroomden uit zijn oor in een kartonnen bakje. Het zag er raar uit. Toen hij buiten kwam, hoorde hij de vogels weer fluiten. Het was hem niet eens opgevallen dat de wereld zo stil was.

‘Ik heb vanmiddag van opa gewonnen met dammen.’ Roem prikt een sperzieboon aan zijn vork.

‘Zo, je wordt steeds beter! O ja, voordat ik het vergeet, meester Hans heeft me gebeld,’ zegt mama tussen twee hapen door. ‘Hij vroeg of opa kon goochelen op jullie herfstfeest.’

‘Ja, gaaf! Mogen we het samen doen?’

‘Nee, het lijkt me geen goed idee. Opa kan dat niet meer. Ook niet met jouw hulp. Ik heb gezegd dat het voor opa te vermoeiend is.’

‘Waarom?’

‘Zoiets moeten we opa niet meer vragen.’

Roems mond valt open. ‘Het ging altijd hartstikke goed!’

‘Roem, zijn laatste optreden was bijna twee jaar geleden.’

‘Dat maakt niet uit.’

‘En of dat uitmaakt.’

‘Mag opa daar niets over zeggen?’ zegt Roem boos.

Mama krijgt eenzelfde denkdeuk als opa. Ze zucht. ‘We moeten hem daar niet meer mee lastigvallen. Meester Hans gaat op zoek naar een andere goochelaar. Het komt vast goed met dat herfstfeest.’

‘Een andere goochelaar? Dat kan niet! Dat mag niet. Opa is onze schoolgoochelaar. Ik doe het gewoon met hem samen. Ik kan al een heleboel zelf. En als opa maar een paar trucs hoeft te doen, is het niet te vermoeiend!’

‘Nee, Roem, het gaat niet gebeuren.’

Aan haar stem hoort Roem dat ze het meent. Hij schuift zijn bord weg en staat op. ‘Ik hoef niet meer.’

‘Niks daarvan. Hier komen, Roemer.’

Als mama hem bij zijn hele naam noemt, weet Roem dat ze boos is. In de gang draait hij zich om. Hij loopt terug naar de eettafel en gaat weer zitten. Met kleine hapjes eet hij zijn bord leeg.

‘Het is voor opa beter zo,’ zegt mama. ‘Ik vind het ook niet leuk.’

Schoolvoetbal

De tafels in hun lokaal staan in een halve kring. Zo zitten ze met z'n allen bij elkaar. Niet meer die kinderachtige groepjes met vier tafeltjes.

Dit is het enige lokaal waar iets te zien is als je naar boven kijkt. Het plafond hangt vol met posters van zangers, zangeressen en bands. Alle muzieksoorten hangen erbij.

‘Zo, jullie hebben goed gewerkt,’ zegt meester Hans. ‘Zet hem op straks bij het 4 tegen 4-toernooi. Wie doen er mee?’

Twaalf kinderen steken hun hand op.

‘Kom je kijken?’ vraagt Sara.

‘Ik hoop het. Eerst heb ik een vergadering. Hebben jullie al een strijdkreet voor de overwinning?’

De drie teams blijven stil. Daar hadden ze niet over nagedacht.

‘Niet? Dan gaan we die onmiddellijk maken! Kom snel in het midden op de grond zitten. Wie weg moet, kan gaan.’

In het lokaal klinkt geroezemoes en het geluid van schuivende stoelen. De voetballers en een paar supporters blijven in het lokaal. Eigenlijk wil Roem naar opa. Hij blijft, omdat hij Osman heeft beloofd mee te doen. Osman is zijn beste vriend. Wat je vrienden belooft, dat doe je.

Vannacht in bed was Roem zijn belofte aan Osman vergeten. Hij had een plan gemaakt. Vanmiddag zou hij zelf aan

opa vragen of hij wil optreden. Hopelijk lukt dat nog na het toernooi. Roem weet zeker dat opa het leuk zal vinden. Bovendien is mama niet de baas over hem.

‘Wie heeft er een idee voor een slogan?’ vraagt meester Hans.

‘In ieder geval iets met de naam van de school.’ Sara denkt hardop na. ‘Het team van Het Lint ...’

‘Is het team dat wint,’ rijmt Roem.

‘Yeah!’ vult Sara aan.

‘Het team van Het Lint, yeah! Is het team dat wint, yeah! Kom op!’ Roem zwaait met zijn armen, als een dirigent. Dit heeft hij mooi samen met Sara bedacht.

‘Het team van Het Lint, yeah! Is het team dat wint, yeah!’ schreeuwen de voetballers.

‘Het team van Het Lint, wie liet hier die wind?’ eechoot Osman. Lachend rollen Roem en Sara over Osman heen.

‘Jij zeker,’ zegt Bram tegen Roem.

‘Flauwerd.’ Sara steekt haar tong uit naar Bram.

Roem krijgt het warm. Sukkel, die Bram. Kampioen stomme opmerkingen.

Als Roems team de laatste wedstrijd heeft gespeeld, loopt hij naar het clubgebouw. De teams van Sara en Bram zitten in een andere poule. Hij heeft ze al een tijd niet gezien. Bij het gebouw staan ontelbaar veel kinderen. Ze hebben kleurige shirts aan. Per school een eigen kleur. Het is een enorme herrie, met al het geschreeuw, gelach en geklets. Op de grond liggen lege chipzakjes en afgekloven klokhuizen.

In de kantine hangt een groot scherm met de uitslagen. Roem ziet dat zijn team de volgende ronde niet heeft gehaald. Dat had hij al verwacht. Osman komt naast Roem staan.

‘O, kijk! De anderen zitten in de halve finale. Kom, gaan we ze aanmoedigen,’ zegt Osman. Ze wringen zich naar buiten, tussen de voetballers en hun supporters door.

Het team van Bram staat in het veld. De rest van hun school zit langs de lijn.

‘Hé, Roemie en Osman,’ begroet Sara hen. ‘We dachten dat jullie al weg waren.’

‘Tuurlijk niet.’ Osman ploft neer op het kunstgras. Tussen hem en Sara laat hij een plekje vrij. Roem ontwijkt Osmans grijns en vult het gaatje tussen hen in.

‘Wij liggen er al uit,’ zegt Sara. ‘Jullie?’

‘Dik verloren,’ zegt Roem.

‘Balen. Zij staan 2-1 voor. Het is zo spannend!’

Roems oog valt op een vervaagd vlaggetje op Sara’s gezicht. ‘Hadden jullie je geschminkt?’

‘Ja, vonden we leuk. Zie je er nog wat van?’ vraagt Sara.

‘Het is een vage vlek geworden,’ zegt Roem.

Sara veegt over haar linkerwang.

‘Meer naar je neus.’ Roem wijst naar de schminkvlek. Zijn vinger raakt haar wang.

Sara veegt het laatste beetje weg. ‘Dank je.’

Na twee nieuwe doelpunten voor Het Lint en één tegen-doelpunt, klinkt het eindsignaal. Osman springt op en sleurt Roem mee voor een vreugdedans. Ze rennen juichend het veld op. ‘Het team van Het Lint, yeah! Is het team dat wint, yeah!’

‘Zag je die sliding!’ pocht Bram tegen Sara.

‘Hij was top!’ antwoordt ze.

Bram slaat zijn arm om Sara heen. Hij kijkt uitdagend naar Roem.

‘Niet reageren,’ fluistert Osman. Roem haalt diep adem. Sara en Bram lopen samen het veld af.

In de finale maakt Bram het eerste doelpunt. De supporters springen hoger dan eerder die middag. Ze herhalen de yell keer op keer.

Roem draait zich naar Osman. ‘Ik ga,’ mompelt hij. Hij slentert het sportpark af. Zelfs bij de volgende golf van gejuich loopt hij door. Hij stapt op zijn fiets. Zo snel hij kan, rijdt hij naar opa.

Wil opa optreden?

De deuren van het gebouw glijden open. Binnen moet Roem wachten voor de tweede schuifdeur. *Deze deur opent als de andere deur is gesloten*, leest hij. Roem kijkt achterom.

Een mevrouw met een scootmobiel rolt met een slakken-gangetje naar binnen. Ze stopt halverwege en spreekt hem oma-achtig toe. ‘Ga je naar je opa?’

Roem knikt kort. Hij heeft de vrouw eerder gezien. Hoe ze heet, weet hij niet meer. Hij kan niet alles onthouden. Net zoals opa, mama en de rest van de wereld.

Zo langzaam als een slak komt het karretje in beweging. Het lijkt een eeuwigheid te duren voordat ze naar binnen kunnen. Roem vliegt naar het trappenhuis. Met de lift duurt veel te lang, als hij weer op die mevrouw moet wachten.

‘Hoi, opa.’ Roem gooit zijn jas en zijn tas op de grond onder opa’s kapstok.

‘Ha, Ton. Gezellig,’ zegt opa.

‘Ik ben Roem.’

‘Ja, ja, dat is waar. Wil je wat fris?’ Steunend op de tafel en de boekenkast schuifelt opa naar het keukentje.

Roem hoort mama’s woorden die zich in zijn oren hebben verstoppt: *Het kan dat hij een beetje in de war was*. Snel stopt hij de woorden weg. Je vergissen is normaal.

‘Op school vroegen ze of we op het herfstfeest kunnen optreden. 16 oktober. Kan jij die dag?’

‘Ja, natuurlijk. Als ik niet zou kunnen, regel ik dat ik toch kan. Ik vind het best leuk om weer eens op te treden.’

‘Zie je wel,’ flapt Roem eruit.

‘Wat?’

‘O, dat je het best wilt. Mama zei ... Ze denkt dat je het niet meer kan. Dat het te vermoeiend is, of zo.’

Opa zet de fles fris met een dreun op het aanrecht. ‘Hoe verzint ze het. Is ze gek geworden?’ Hij draait de dop van de limonade los. De vloeistof bruist uit de fles en stroomt op het blad. Snel pakt opa een doekje. ‘Hè, ik word er zenuwachtig van. Je moeder ziet veel te veel zieke mensen. Daardoor denkt ze dat iedereen ziek, zwak en misselijk is. Ze moet zich niet zo met me bemoeien. Weet je wat jouw moeder nodig heeft? Een maatje. Iemand om leuke dingen mee te doen.’

‘Een maatje? Mama heeft heel veel vrienden, waar ze allerlei leuke dingen mee doet. Ze gaat met hen wandelen, uit eten, of ...’

‘Dat bedoel ik niet. Ze heeft iemand nodig die een beetje voor haar zorgt. Iemand die haar vrolijk maakt. Zodat ze niet zo veel tijd heeft om op mij te letten. Dat zou goed zijn. Een man voor Marijke. Of een vrouw, dat kan tegenwoordig net zo goed, geloof ik.’

Meent opa dit? Roem friemelt aan de rand van zijn t-shirt. Hij weet best dat mama verliefd kan worden. Ze is het zelfs een paar keer geweest. Telkens ging het na een tijdje over. Hij vindt het prima zo.

‘Ja, een maatje,’ gaat opa door. ‘Dat heeft ze nodig. Een maatje voor Marijke. Ga jij die eens zoeken voor je moeder,

zodat ze niet meer alles in haar eentje hoeft te doen. Al die stress. Dat is niet gezond voor haar.'

Roem vindt opa's reactie vreemd. Hij wil geen maatje voor zijn moeder. Bovendien is iets anders nu veel belangrijker. 'Maar opa, dat optreden op school?'

'Uiteraard doen we dat,' zegt opa.

'Ja, echt?' Roem kan het bijna niet geloven.

'Waarom niet?'

'Omdat mama ... Ze vindt het vast niet goed.'

'Ah joh, we vertellen het haar niet. Ze hoeft niet alles te weten. We regelen het samen. Daar zijn we mans genoeg voor.'

'Yes!' Roem slaat zijn armen om opa heen en geeft hem een dikke knuffel. Bijna stoot hij de fles limonade omver. 'En leer je mij een grote truc? Doen we die samen!'

Op weg naar huis fietst Roem zo snel, dat het lijkt of zijn fiets een motortje heeft. In gedachten ziet hij hun show voor zich. Hij fantaseert over de verbaasde blikken van het publiek. *Van een mug een olifant maken* blijft de beste. Of *Als sneeuw voor de zon*. Die zal opa vast niet willen doen.